

dezîmblânzirea

poezii

Andra DAN

EDITURA **LUMEN**
în elita editurilor românești

Andra DAN

Dezîmbblânzirea

DEZÎMBLÂNZIREA

Andra DAN

Copyright Editura Lumen, 2019
Iași, Țepeș Vodă, nr.2

Editura Lumen este acreditată CNCS

edituralumen@gmail.com
prlumen@gmail.com

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

Redactor: Roxana Demetra Stratulat
Design copertă: Roxana Demetra Stratulat
Imagini realizate de către: Anca Truscai

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată, indiferent de mediul de transmitere, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DAN, ANDRA

Dezîmblânzirea / Andra Dan. - Iași : Lumen, 2019
ISBN 978-973-166-538-2

821.135.1

Andra DAN

Dezîmblânzirea

LUMEN, 2019

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

*Pentru toți copiii dinăuntrul nostru,
care azi au nevoie de adulții ce am devenit,
prin blândete și dezimblânzire.*

Pagin 1 sat goal inten ionat

CUPRINS

Prefață.....	7
Nod	9
Surpa-s-ar.....	12
Monoculori.....	14
Un codru de inimă.....	16
Sui generis.....	19
Frumoasa și Bestia	20
Daimon.....	22
Când vulcanii nu întâlnesc nici măcar tornade	23
Ne-crediințe Rodine	25
Nestatornicie	27
Ia-mă de tot.....	29
Convergență.....	30
Manifest.....	31
În clin de liniști.....	32
Ticăie busolele.....	33
Aripi de cerneală.....	35
Goethit.....	36
Priviri de ceară	37
De fiecare dată.....	38
Fluturi	41
Cafea de cireșe	42
Clepsidre în nisip	43
Temei pentru Încredere.....	44
Crez	45
Soare.....	47
Vorbe-n vânt.....	49

Risipind	50
Dulce-amărușii.....	51
Culori de toamnă.....	53
Fantezie	54
Lalele de-alabastru	55
Atelier	56
Praf în ochi.....	58
Miraj	59
Prima dragoste	60
Colivistică	62
Cântecul de la ora cinci.....	63
Atunci când tu dormi.....	64
Acum, cu tine.....	67

PREFAȚĂ

Dezîmblînzirea este întoarcerea către ce am fost creați în cer.

Către ce ne-am născut să fim, în comparație cu ce am fost făcuți să fim.

Adevărul este că am fost îmblânziți. Toți cei din jurul nostru ne-au domesticit după bunul plac pentru a face din noi ce știau cel mai bine să facă din moși strămoși – să schimbe pe altul, când nu se pot schimba pe ei înșiși. Dar niciunul dintre noi nu a venit pe pământ ca să ducă mai departe ceva ce se întâmplă iar și iar, fără să ducă nicăieri nou.

Eu cred că am sosit pe pământ tocmai ca să nu mai facem asta.

Venim pe lume perfecti ca să aducem aminte tuturor că avem altă misiune decât ce ni s-a spus de când ne-am născut. Nu datorită faptului că ei nu au știut-o sau că ar fi dorit să ne facă rău, chiar dimpotrivă. Însă misiunea nu se spune, ea se găsește. Este deja pusă în noi din cer, dar îmbobocirea o facem singuri.

Niciodată nu o să fie nimeni care să ne spună care e treaba noastră aici. Și dacă o vor face, mai mult ca sigur nu vor avea dreptate. Pentru că nu există adevăr și neadevăr, ci doar adevăr propriu. Nu există corect și greșit, ci doar ce ne îndrumă vocea interioară...pentru cei ce vor încă să o audă și să ducă pe umeri munca microscopică a încrederii în propriul glas. Sau în glasul Dumnezeului din ei, care este singurul glas pe care vrem să îl auzim cu acuratețe.

Dezîmblânzirea este descătușare, este îmbrățișarea Sinelui așa cum este el Acum. Este perfectă, indiferent în ce stadiu se află. Evoluția vine acolo unde dezîmblânzirea scoate afară toate vulnerabilitățile și le așează, una câte una, pe plaja vieții, iubindu-le până când devin una cu oceanul nostru lăuntric. Fricile nu mai există, pentru că fricile ne-au fost impuse și pe multe le-am inventat. Sălbăticia este natura noastră firească pentru că ea nu ne limitează și ne reamintește iar și iar că putem în drumul de a deveni noi înșine, e în ordine să căutăm totul. Și să simțim totul exact așa cum este.

Mulțumesc mult iubitului poet Nichita Stănescu pentru un termen atât de atotcuprinzător - Dezîmblânzirea.

NOD

Am plecat cu nimicurile-n cutii și în tălpi,
Neștiind decât de unde vin și că vreau să pornesc.
Direcția a dat-o cerul, și cum cerul e peste tot unde ridici
ochii,

Am pornit înspre Nicăieri.
Vechi învățăminte ce nu îmi mai aparțin ar spune
Că Nicăieri e lipsit de ambiție și pulpă,
Că e neant și haos
Însă cum poate fi neantul haotic când el lasă mână
liberă

Tuturor cerurilor care există acolo dintotdeauna
Și care oricât ne-am agitat vreodată
Au rămas tot acolo ca să ne arate că Direcția
Este perfectă, oricare ar fi ea?

Am plecat cu hârțiile în plasă ca și cum
Contează ce-au scris alții despre mine cândva
Despre ce știam cu câteva vieți în urmă în viziunea lor.
Asta chiar e haotic, deși nu e neant.

Am plecat cu visul încă urlând în ultima acută din
spectacol,
Nelipsită zilnic, uneori plânsă, alteori răsă în hohote.
Nu cred în nimic acum dar cred în totul,
Pentru că se face liniște și lumină peste ceva
În timp ce se întunecă alte camere ce până acum aveau
toate becurile aprinse.

Am plecat știind că pot mai mult
Dar ca să pot mai mult trebuie mai întâi să pot în alte
feluri
În alte limbi
În alte educații, societăți, trecuturi.

Am plecat ca să stau într-o casă la roșu,
Făcându-mi acoperiș zi de zi.

Și când pleci...
Iei cu tine tot ce ai fost, deși într-un fel nu mai are
valoare,
Și atunci când frica de a face iar cunostință cu viața ta te
înnoadă
E timpul să te lași făcut nod pescăresc
Ca să îți dai șansa
Să te descurci...singur.

Extras din volumul:
Dan, A. (2019). *Dezîmbînzirea*.
Ia i, România: Lumen.

SURPA-Ș-AR

Nu-mi găsesc temelie în nici o rădăcină
Pentru că parcă lumea nu mai e făcută din pulsul
neistovitor al hrânirii de inimi;
Nu mai știu oamenii să primească nimic din ceea ce e
creat de către cer pentru ei
Sau de către alți oameni ghidați de cer, pentru ei;
Și-apoi se întrebă de ce le mor inimile de foame.

Nu-mi pot atinge mâinile una de alta,
Pentru că parcă e așa de mult drum de făcut între ele;
Nu mai au încredere nici măcar că dacă se ating, pot
crea ceva destul de bun
Încât altcineva care nu le cunoaște ridurile, să îl prindă
în palmele sale
Mereu goale
Și așteptânde de ceva ce nu se poate explica a fi -
Și dacă ar putea fi explicat, n-ar mai fi.

Ne e drumul plin de distrageri de atenție
Atente, atenționânde, atent folosite
Ca să nu mai ne înrădăcinăm în nimic, decât în
nimicnicia zilelor -
Să mai treacă și azi,
Că mâine nu știm dacă mai prindem ceva
Să mai treacă și mâine.

Ne ținem legați cu frânghii de visele noastre,
Singurele care mai știu ce înseamnă cer,
Singurele care ne mai adună bucățile descompuse de
suflet,
Singurele care mai ne omoară nimicnicia lui azi
Doar pentru că maine n-o sa mai treacă, ci o să rămână.

Surpa-s-ar pămîntul de tot;
Că dacã tot nu reușesc sã intru mai jos de tulpinile mele,
Mai bine sã nu mai pot pãși deloc,
Mai bine sã cad.
Dar atunci oare, dacã nu mai pot atinge fruntea prafuitã
a pãmîntului,
Cum o sa mai visez cã pot sã zbor ?

MONOCULORI

La început a fost Negru.
Un negru obsidian infinit, nepalpabil dar cutremurător.
Atât de cutremurător încât în el s-au cutremurat atomii
de tot

Și au dat naștere la Lumină.

Alb.

Și-au stat Albul și Negrul scuturându-și unul de altul
limpezimile și noroaiele,

Negăsindu-se decât pe ele și nimic între.

Într-o zi s-au sărutat din greșeală.

Era poate noapte sau poate zi, dar nimic între.

Și s-a născut Gri-ul.

Un ceva, poate altceva. O incertitudine.

O incertitudine care nu știa cine e.

Nu e ușor să știi dacă nu ești nici Alb, nici Negru.

Și nici alb nu e ușor să fii pentru că albul e Orb.

Iar Negrul e surd.

O dragoste atât de legată de mâini încât Gri-ul plângea
toată ziua...

Și s-au născut din el norii.

Albul ar fi vrut să vadă Negrul și Negrul ar fi vrut să
audă Albul,

Dar s-au iubit doar în gând.

Și s-au născut din ei cerul căptușit de aer curat și
pământul scufundat.

Pământul seca de aer și aerul se lovea de pământ în
zadar.

Albul și Negrul n-au mai mirosit și nu au mai gustat
nimic între ei.

Li s-au închis în ele toate simțurile.

Și apoi s-a întâmplat ca Gri-ul cu lacrimile sale să spele

Negrul și Negrul să împânzească Albul.

O pocnitură de fulger și s-a făcut Galben.

A luat foc o piatră Gri și s-a făcut Roșu.

S-au răscolit norii și s-au îmbujorat de emoție, udând
Roșul și transformându-l în Oranj.

Oranjul s-a uitat în ochii orbi ai Albului și a cerut o
oglină.

Dar oglinzile vin uneori atât de diferite...

Iar Albul și-a adunat toate strădaniile, surmenându-se
până s-a preschimbat în Albastru.

Un Albastru cu ochi înghețați care văd.

O oglindă complementară pentru Oranj.

În spatele unui fulger, se ascunde Albastrul cu privirea
ageră, mângâind piatra unde s-a născut Roșul.

Și de atâta atenție, Roșul se ridică pe vârfuri pentru
Albastru

Ca să se atingă într-un Verde smarald ce nu cunoaște
Frica.

Uitându-se în jur, au văzut Albul și Negrul stând de
mână și asteptând.

S-au năvălit în ei ca și caii sălbatici pe câmpii întinse.

Albastrul a umplut Negrul de ape,

Verdele a umplut Albul de păduri,

Roșul a luat pe umeri Oranjul și au încălzit Negrul c-un
soare, care din ochii orbi ai Albului, bate în Galben.

Din când în când Gri spală zilele, doar ca să li se facă dor
unii de alții

Și să se reîntâlnească

În spectacole strănse în mănunchi

După ploaie,

Din Negru în Negru, jumătate de cerc ce se naște și
apune în pământ,

Atingând albul în toată măiestria lui

Aproape făcându-l să vadă din nou

De atâta Simplitate.

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe
www.editorialumen.ro
www.lumenpublishing.com
sau din librăriile noastre partenere.

Îndrăznesc să fiu poet în secolul vitezei. Cânt în supraacut, scriu despre profunzimi și simt la frecvențe înalte, cu sufletul agățat vitejește la răscruce de vremuri demult apuse și timpuri moderne, cutezante, rezezi. Precum curenții Dunării își fură gândurile să le toarne în inima mării, așa doresc și eu ca aceste poezii să curgă și să transforme. Printre rânduri, am vrut să creez un loc unde inima se cuibărește în siguranță și visele pot răzbi. Primește, cititorule, darul meu smerit și tainic.

Dezîmblânzirea este întoarcerea către ce am fost creați în cer. Către ce ne-am născut să fim, în comparație cu ce am fost făcuți să fim.

Adevărul este că am fost îmblânziți. Toți cei din jurul nostru ne-au domesticit după bunul plac pentru a face din noi ce știau cel mai bine să facă din moși strămoși – să schimbe pe altul, când nu se pot schimba pe ei înșiși. Dar niciunul dintre noi nu a venit pe pământ ca să ducă mai departe ceva ce se întâmplă iar și iar, fără să ducă nicăieri nou.

Eu cred că am sosit pe pământ tocmai ca să nu mai facem asta.

Venim pe lume perfecți ca să aducem aminte tuturor că avem altă misiune decât ce ni s-a spus de când ne-am născut. Nu datorită faptului că ei nu au știut-o sau că ar fi dorit să ne facă rău, chiar dimpotrivă. Însă misiunea nu se spune, ea se găsește. Este deja pusă în noi din cer, dar îmbobocirea o facem singuri.

Autoarea

